

HOGYAN

megjelent a pécsi „Kijózanodás napja“ tüntetés alkalmából
<http://www.szabadsajto.com/>
2018. május 6.

Tájseb

„Ahogyan a tenger az összetört szentségtartóban.”
Pilinszky János: Merre, hogyan?

Hogyan tovább? elég
ha megmarad
szabad személyiség
mélyén a mag
hogy fű alól
a nép a nap kikeljen
egy ország halottaiból
feltámadjon szívben a szellem
panorámányi tájseb
gyógyul benned nahát
világot vált meg
aki magát

(Halmai Tamás)

(K. J.)

Hogyan sírjam el neked, amit nem lehet....

Hol vannak az anyák, akiket ünnepehetünk?
Hol vannak a jó anyák?
Hol vannak a nők, akik anyává
váltak/válhatnak/válni fognak?
Hol vannak egyáltalán az igazi anya-nők, a
nő-anyák?

Hogyan váljunk anyává?
Hogyan legyünk anyák?
Hogyan lehet ma, itt anyának lenni?

Az anyaság feladat.
Anyának lenni nem pillanatnyi felbuzdulást
jelent, hanem
a múltból jövő és a jövőben kiteljesedő
állandó jelenlétet feltételez.

Márciusban a nőket ünnepejük, májusban az
anyákat.
Az anyákat két minőségében is ünnepejük:
nő-anya és anya-nő.
Az anya-nő egy.
A nő-anyaság nem mindenkinek adatik meg.

Nőnek lenni jó.
Feleségnek lenni státusz.
Anyának lenni csoda.

Hogyan lehet anyaként is nőnek maradni?

Hogyan lehet nőiségünket és anyaságunkat
tanulni?

(Kovács-Parrag Judit)

Csak mi magunk lehetünk a változás

Hogyan.

Hogyan lehetne ezt elkezdni. Hogyan lehet mondani bármit is. Bármi újat.

Ez a legszomorúbb az egészben. Hogy képtelenség mondani bármi újat. Bármit, amit az elmúlt nyolc évben valaki már el nem mondott volna. Hogy nem lehet mondani semmi újdonságot, a helyzet mégis változatlan. A nyugatra vágyó keleten a helyzet változatlan. Április 8-a óta folyamatosan szégyellem magam, hogy a szavazatommal asszisztáltam a „progresszív” oldal újabb bukásához. Ehhez a minden eddiginél nagyobb és megalázóbb bukáshoz. Ezekről a pártokról ebben a formában többé nincs mit mondanom. Vége.

Ha jól számolom, hét párt működik ezen a térfélen, de én még soha nem éreztem ennyire világosan, hogy engem senki sem képvisel. S ezzel az érzéssel talán nem vagyok egyedül. A mi térfelünkön szereplő politikai pártok közül ki képviselte a racionalitásunkat, az egyenességünket, a nagyvonalúságunkat, az alázatunkat? Ehelyett legfőképp a kisszerűségünket, a frusztrációinkat, a nárcizmusunkat, az önzőségünket, az alakoskodásainkat, a gyűlölködésre való hajlamunkat láttuk viszont a cselekedeteikben. Az első szerint a második miatt nem jött létre a koordináció, a harmadik a kormányoldal ügynöke, a negyedik lebaszta

a kutyapártot, az ötödik részeg volt, a hatodik hintázott a széken. A hetedik te magad légy.

Csak mi magunk lehetünk a változás. Magyarország nem olyan, mint amilyen én vagyok. Ne is legyen olyan. Magyarország olyan, amilyenné együtt tesszük. Fontos dolgokat képviselnek és lelkiismeretes, értékes emberek lehetnek az LMP szavazói, a dékások, a jobbikosok és a fideszesek is. Azon kell dolgoznunk, hogy a jó és hiteles emberek pártszimpátiától függetlenül megtalálják egymást ebben az országban. Csak az segíthet a depressziókon és a kölcsönös gyűlöletünkön, ha egymás felé fordulunk és együtt megtanuljuk, hogyan tehetjük emberibbé és élhetőbbé a mindennapjainkat, a lépcsőházunkat, az utcánkat, a kerületünket. A közösségeink akkor lesznek igazán erősek, ha sokszínűek. Meg kell értetnünk egymással, hogy hagyományörzés és az újra való nyitottság, nemzet tudatosság és környezettudatosság, egyéni felelősségvállalás és az egyéni szabadság feltétlen tiszteletben tartása nélkül nincs erős közösség. Ha elég sokan leszünk és elég határozottan mondjuk, talán a politikai elitjeink is belátják végre, hogy erre van szükségünk, a másik ember tiszteletére, kooperációra és nem ellenségképekre.

(Kiss Tibor Noé)

•

Üzenet a gulyáspopulizmusból

Hogy, hogy nem, elhatároztam, hogy mentálisan-túlélek. Itt. Hogy nem megyünk el, sőt, olykor kimegyünk otthonról is. Hogy tartjuk egymásban a lelket, mi, hitetlenek, és hogy mindennek ellenére boldogan élünk. Ez így, már önmagában is provokáció. Nem felejtjük el azokat, akik ugranak erre, akik mételeyt forgatnak a jókedvünkben, és akik mögött egyre okosabb gonosz rendszer áll. De azokat sem felejtjük, akikkel össze lehet kacsintani az utcán. Akik egyre kevesebben vagyunk. Ezért keressük és mentálisan-segítjük azokat, akik velünk együtt ki merik mondani, hogy többségben, kisebbségben vagyunk. Akiknek természetes szóhasználatában él az, hogy

kimondják ezt, sőt teszik ezt hangosan, a sugdolózás közepén akár. Nem bátorság ez, emberi jog: a másként-gondolkodás joga. Fáj, hogy ehhez kell nyúlnunk, hogy csak ebben bízhatunk.

Úgy kell ezt az állapotot kezelni, mint amikor mi sem természetesebb annál, hogy bemelegyünk egy idegen házba, és elvisszük onnan pl. a létrát. Csak most nem viszünk el semmit, nem is igazán hozunk, és nem is idegenekhez megyünk, hanem önmagunkhoz. Szóval nem vagyunk tolvajok, de az érzés, hogy törvénytelen teszünk törvényesnek álcázva, az ugyanaz. A törvénytelenység helyett persze azt is mondhatnám, hogy azt tesszük, ami nincs

törvénybe iktatva. A másként-ugyanott-tetteinkkel tesszük törvényessé magunkat, azzal, hogy a másként-túlélést a rendszeren belül tesszük, hasonló természetességgel állítva egymás mellé a hatalom által létrehozott fogalmakat és a mi, ehhez képest alulról, szeretetből, jókedvünkben megfogalmazott halmazunkat. Egyémás mellé, nem egymás ellen. Szóval, szerintem ne bátor legyél, ne támadj, ne dohogj, hanem egyszerűen élj

másként, és a másságodból kinőnek majd a rendszerpukkantó telepek. Eközben látszatra élhetsz úgy, mint a „szőkék és kékszeműek”, és attól még belül lehetsz a minden tavasszal megcsontolt fa. Ami, ha nem erre, hát arra nő, miközben gyökerei szabadon tenyésznek, a föld alatt.

(Kovács Balázs)

Hogyan építsünk fekete lyukat?

1. Először is, mondjunk nemet egyre többször. Igyekezzünk abba se gondolni bele, hogy mire! „Elnézést, aláírná ezt az jóteknységí--?” – NEM. „Anyu, figyu ezt a--” – NEM. „Bocsi főnök, nem ettem 2 napja, és--” – NEM. „Kérjük, ha választási csalást észlelt--” – NEM. Ugye, milyen egyszerű? Ezzel máris erősítjük a kozmosz entrópikus erőinek helyi koncentrációját: besűrűsödik körülötünk a bizonytalanság, kopás, romlás, és katasztrófa, a költöző madarak V helyett @ alakban menekülnek, dél helyett nyugatra. Mindez remekül fest a hátsó ablakból, fecskében, tejeskávé mellett.

2. Emeljük határfokunkat az oda-se-nézés ősi praxisával. Tartsuk szemünket mereven, meredjünk mindig csak a jelen méterre, sosem a jövő messzeségbe, se a közeli jajokra. A fekete lyukba kívánt egyének, élmények és tények azonnali elfeledése a cél. Napszemüveg, felesek és váratlan rákiáltások – tehát tompító-lencse, alkoholos közeg, és egy szonikus fókuszpont – jelentősen növelik sikerünket, itt is. Pár hónap alatt leszoktathatjuk agyunkat arról, hogy érzékelje a valóság nemkívánatos részeit. A fény átsuhan rajtunk, egyes zavaró elemek pedig láthatatlanná válnak.

3. Hozzunk létre egy vákuumtárolót. Ez lehet egy bedugatlan jégláda, egy sötét cipős doboz, legkisebb gyerekünk, legbénább családtagunk, egy emberszámba nem vett emberfaj képviselője, és/vagy egy védtelen állat. Mikor úgy érezzük, tele a fejünk súlyos gondolatokkal, melyek kibillentenek minket a tömeg

vonzásából, zúdítsuk rájuk őket verbális és fizikai traumaeffektusok gerjesztése során, míg saját súlypontunk helyre nem áll. Ne felejtjük a vákuumtárolót mindig alaposan magára zárni. E ponton már érezzük: fajsúlyunk és fényünk jelentősen fogy. Jó úton vagyunk a semmibe!

4. Ismételjük a fenti technikákat naponta többször. Keressük a lehetőséget elvonni a hőt és az erőket környezetünkéből, kis gombócba gyúrni hasunkban csillaganyagunkat, míg egy nap be nem omlik belsónk, és magával nem rántja a gyűlöletet, a csalódást, a magányt, és mindenkit, akihez kötöttük e konstansokat egy szörnyen elszámolt szinuszgörbével. Szerezzük meg a rég áhított bizonyosságot egyszer s mindenkorra afelől, hogy életünk szupernehéz, és minden és mindenki az univerzumban ama explicit szándékkal tart felénk, hogy megállítson minket.

5. Várjunk. Más dolgunk nincs. Remélhetőleg hamarosan összeroppanunk saját súlyunk alatt, és pukk! helyet csinálunk a következő világegyetemnek; ami velünk ellentétben már előre tervez, előre fizet, előre köszön, és tágitani akarja a teret, amit életünkkel-halálunkkal ily picire húztunk össze magunk után.

(+ Megjegyzés: a szerző nem vállal felelőséget semmilyen ezt követő annihilációs eseményért.)

(Nemes Márk)

Hogyan van-e? Vagy nem?

Hogyan adjunk okot aggodalomra? Hogyan zavarjunk vizet - ha nem sokat is, de legalább keveset? Sokan vagyunk, akik szeretnénk némi kellemetlenséget okozni a hatalomnak, ne érezze olyan jól magát. Egyik sem.

De meg lehet mondani a helyes választ? A megoldást? Aligha. Sőt az egyik legellen-szenvesebb magatartás másoknak elmagya-rázni, hogy hogyan éljenek (vagy, szerény-ebben: mit tegyenek és hogyan). Senki nem szereti, ha kioktatják, recepteket adnak neki, előírnak bármit is.

Ez első lépésnek máris jó. Az első tanács az legyen, hogy ne bízunk a tanácsokban, óva-kodjunk azoktól, akik a túlélés, a célravezető viselkedés, a megfelelő (etikus, boldog) élet-vezetés tutibiztos tippjeit osztogatják. Csak személyes, egyéni válaszok lehetnek - persze, lopva leshetjük, mások hogy csinálják, tanul-hatunk és meríthetünk, de ne higgyünk azok-nak, akik bármit ránk akarnak tukmálni.

Én is folyton körbepislantok: sok izgalmas stratégia van. És ezek nem is feltétlenül azon mérődnek le, hogy mennyire hatékonyak, ha-nem sokkal inkább: mennyire érezzük jól ma-gunkat tőlük, általuk. Lehet ugyanis, hogy a legerősebb hatása annak van, ha valaki szervez-kedik, aktivizálódik, programokat fogal-

maz, sokakat meggyőz - és van, aki ebben lu-bickol, ez az eleme, ezt szereti csinálni. Igen, elképzeltető, hogy ez a jövő záloga. De van, aki inkább (emellett, de főleg: ehelyett) mor-golódik, dühöng, felháborodik, elképed és bosszankodik - akik így viselkednek, azoknak ez kell a lelki békéjükhöz, sokakat befolyásol-nak, s egyúttal átgondolják, miben is élnek; látszatra nem konstruktív, de lélektanilag és a felkészüléshez hasznos lehet. Megint mások úgy határoznak, hogy nekik a kinevetés, a szatúra, a gúny a legjobb: szeretik, mert szóra-koztató, és bíznak abban, hogy a hatalomnak ez nem esik jól. És vannak, akik elfordulás-ukkal juttatják kifejezésre a véleményüket: mélyen próbálnak megmerítkezni a kultúrá-ban, tudományban - vagy akár a természet-ben, baráti kapcsolatokban, evés-ivásban.

Mindenkinek másként jó, és mindez lehet egy-egy túske a hatalom körme alá. Nekünk - mindannyiunknak - annyi előnyünk mindig lesz, hogy mi érzékeljük, átéljük: szép tavasz van, majd lesz szép nyár, szép ősz, szép tél. Vagy néha nem szép. De ezt senki nem veheti el.

(Kálmán C. György)

Mínusz 47

„Tessék nézni, látni a nemzeti föllendülést. Az emberek nem akarnak megszületni. Az emberek elmennek innen, ha már élnek. Az emberek nem házasodnak. Az emberek óvakodnak az utódoktól. Az emberek sietnek meghalni, mert nincs mód élni. Ez a nemzeti föllendülés.”

Ady E., Budapesti Napló 1906. február 10.

Hogyan mennek el? Összeszámláltam, negy-venheten migráltak, menekültek, kerestek új hazát a barátaim közül. Az egykori közege-mből. Mostanában újabb hét család készülődik innen el. Nemcsak Pécsről, ami egy átjáróház. Van köztük barát, ismerős, valakivel mindig megálltam diskurálni egy tíz percre, valakivel csak biccentettünk egymásnak, kölcsönös tiszteletből, egykori barátságából, kollegialitás-ból... Hét újabb család, az annyi mint még mínusz huszonkét ember, azaz már hatvan-

kilencen mennek el az országból. Egy halász, egy rádióbemondó, egy közgazdász, egy újságíró, de van grafikus is köztük, meg prog-ramozó, villamosmérnök, orvos és tanár több is... Seregszemlét tartok: a telefonkönyvem-ben a számok mögött már nincs feltétlen hí-vott fél. Hat-hét éve éltem meg azt, hogy ha felhívtam valakit, vagy ki sem csöngött, vagy azzal kezdte, hogy gyorsan mondjad, Hol-landiában vagyok. New Yorkban, Angliában,

Ausztriában, Vietnamban, Németországban. Ma már ki sem csengenek a régi mobilok.

Hiányoztok.

Ilyen mondatok maradtak bennem: Tízévnnyi tengerhajózásból úgy éreztem, megszédtem magam. Másfél évig bírtam itthon, újra útra kelek, muszáj, mert elég volt. Tévedés volt visszajönni. Ez már nem ugyanaz az ország. Engem már nem csapnak be többet. Csak vendégként jövök vissza, évente talán egyszer, amíg élnek anyámék. A Facebookon tartjuk a kapcsolatot.

Figyelj, huszonnyolc éves vagyok. Orvos. Kinn ötször annyit keresek, mint itthon kerestem. Szerinted visszajövök?

Mohácson voltam nevelőtanár. Kollégiumi. Minden hónapban vettem egy könyvet és egy ruhadarabot a fizetésemből. Többre nem futotta. Lakhattam volna anyáméknál falun. A húgom az íreknél dolgozott, mentem utána. Egy boltban pakolok magyar-történelem szakkal. Nyaranta három hét nyaralás, télen kettő. Karácsony előtt hazajövök anyámékhoz, és viszek egy szatyor könyvet. Nincs más ok, hazajönni.

Ötven felettiként rúgtak ki. Középvezető voltam. Lelkiismeretes. Precíz. A feletteseimnek kínosan. Aztán felélhettem a tartalékaim.

Ötven felett nem kellettem senkinek. Nem szégyeltem, éheztem, és húztam az időt, ha lehetett valamilyen munkanélküli támogatással. Először nem sikerült a külföldi munka. Belebetegedtem. De másodjára igen. Bébi-szitterként kezdtem egy afrikai családnál. A gyerekekkel együtt tanultam a nyelvet. Újra-kezdtem. Bizonyítani szeretnék. A fiamnak. A menyemnek. Hogy nem vagyok fölösleges ember. Hogy nem kell leírni. Hogy jó ember vagyok. Hová tud hazajönni?

Művész vagyok, túl az ötvenen. Évekig alig kaptam munkát, mindig a következő pályázatban bíztam. A nyolcvan fölötti anyám küldi a fél nyugdíját... Aki a ház egyetlen szobáját fűti, úgy 12 fokosra. Az unoka külföldön tanul. Fél évet. Dúl a vita köztünk: menni kell, maradni, hogy büszkeség, hogy itt van dolgunk, hogy belepusttulunk. (Ha megyünk? Ha maradunk?) Három generáció, három nő. A lányom szerintem már nem jön haza. Egyik évben felszolgál éjjel Londonban. Másik évben takarít berlini lépcsőházakat. És persze tanul. Gyönyörű, okos, tehetséges. A nagyanyja szerint másodrendű állampolgár lesz. Szerintem itthon az.

(Balogh Robert)

Konzervatív szemmel: Konkoly-Thege Júlia beszélgetése Horváth Tamással

Horváth Tamás író, öt gyermek édesapja. Világnézetét tekintve keresztény és konzervatív. Jelenleg ellenzékben. Tavaly ősszel felszólalt azon a tüntetésen, amit civilek szerveztek a pécsi önkormányzat által tiltó határozattal támadott Emberség Erejével Alapítványért. Ezt követően kirúgták munkahelyéről, de gyors segítség érkezett egy magát megnevezni nem kívánó vállalkozótól, aki azóta támogatja. Jelenleg új könyvén dolgozik.

Szerinted diktatúra van?

Hogy a fenébe ne lenne! Puha diktatúra van, de diktatúra. Semmilyen törvényes kontrollja nincs a hatalomnak. Ahol engem államtitkári utasításra rúgnak ki a munkahelyemről, mert

felszólaltam egy tüntetésen, az diktatúra. Annak idején az iskolából rúgtak ki, mert szervezkedni mertem. Nincs szólásszabadság. Nem csak azért mert következményei lehetnek, hanem mert nem is jut el a kritikus hang sehova. Köszönhetően a médiahelyzetnek.

A kormányzat szerint nincsen semmilyen médiahelyzet, kiegyensúlyozottak a sajtótermékek.

Kérdem én, milyen pénzből? Ez állami pénz, közpénz, számoljanak el azzal a pénzzel. Nem azért fizetünk adót, hogy Fidesz propagandát olvassunk.

Mint konzervatív ember, találász magadnak ellenzéki erőt?

Jelenleg jobboldali konzervatív párt nincsen, így ellenzékem igen, pártot nem találok. Van egy-kettő, aminek a programjával nagyon egyet tudok érteni, de ők nem is indultak a választáson. A parlamenti pártok közül egyiket sem tudom komolyan venni. Kényszerűségből az LMP-re szavaztam, mégha nem is tetszik, amit a visszalépésekkel, a vissza nem lépésekkel kapcsolatban csináltak. Ha még ketten visszalépnek, akkor nincs kétharmad. Mintha nem lenne meg a valódi törekvés a konszenzusra.

Sok konzervatív ember talált magának politikai táborát a „baloldalon”.

Én egyetértek az összes szociális és népi párti kezdeményezéssel általában. Mindig a melósokkal vagyok. A nyolc óra munka, a szakszervezetek, a sztrájkjog, a szociáldemokrata követelések, a könyveimben is szó van erről, ez mind nagyon fontos dolog. Elég a Rerum Novarumra gondolni, ami az első szociális pápai enciklika volt, ami a társadalmi mozgalmakra reagálva a munkáskérdéssel foglalkozott.

Pollack strand – Rókus-domb: házastársi meglátások

Már csak néhány hónap, és visszavonhatatlanul megépül a Pollack strand területének déli részén áthaladó, a Rókus domb zöld felületének egészét kettészelő tehermentesítő út. Ez az új nyomvonal a Bálicsi utat a Kodály Zoltán úttal köti össze a sörgyár környéki közlekedési nehézségek enyhítése érdekében. A munkálatok már meg is kezdődtek az idén február 19-én jóváhagyott jogerős építési engedély alapján.

A kialakításra kerülő új nyomvonal nemcsak a strand egyik ligetes részét veszi el, de a domb zöld felületének jelentős részét felszámolja: áldozatul esik a jelenlegi kutyafuttató és a körforgalom feletti füves terület a tízemeletes épület tözsomszédságában. Az út mindössze néhány méternyire halad el majd mind ettől a sok lakásos lakóépülettől, mind a strand medencéjétől – a kutyafuttató pedig vélhetően (információnk egyelőre nincsen) megszűnik.

A környékbeli lakosokkal együtt aggódunk a (bel)város zöld területeinek további drasztikus csökkenése miatt, aggódunk a lakóházak és a strand állagának rövid és hosszú távú kilátásai miatt. És mérhetetlenül szomorúak vagyunk amiatt az értékvesztés miatt, ami a környék lakójaként, illetve a strand intim nyugalma élvező lakosként bennünket ér.

Egyúttal természetesen értjük azt is, hogy egy város és lakossága életében ezeken kívül is

számos egyéb szempont kell hogy érvényesüljön, és ezek egyike a közlekedési problémák megoldása.

Az esettel kapcsolatban nyitott kérdések és tanulságok bőven vannak – mármint egyelőre úgy tűnik, csak azok vannak:

- Hogyan vált a társadalmi egyeztetés extraminimálissá; miközben az önkormányzat teljesítette a törvényben előírt kötelességeit – elvileg megjelent a szükséges mennyiségű hirdetés erről egy helyi lapban. Hogyan lehetne közvetíteni ezentúl a hasonló eseteket az érintettek felé?
- Nem meglepő, hogy a környékbeli lakók is csak most ocsúdnak - mindenki mással egyetemben...
- A tízemeletes lakói értékcsökkenésről beszélnek, növekvő zajterhelésről, az épület alapozásáról, etc...
- Mi volt a stratégia? mi alapján született ez a döntés? ez elég ad hoc-nak tűnik...
- A strandon a gyerekmedencétől tíz, azaz 10 méterre (!!!) megy majd el az út!!! (nájó, lehet hogy tizenkettő);
- A terv nem tartalmaz kerékpárutat(!!!) – az egyetemhez, a strandhoz, az egyetemi kollégiumhoz...

- Az egyetemmel is van tuti vmi paktum-féle (háttérben a modern városok program), mert az ad át területeket a városnak.
- Ez egy negyven-ötven éves terv állítólag - csakhát közben el is telt az a majd' fél évszázad.
- Nyolcvan méterrel lesz rövidebb ez az útszakasz – mintha a most is járható szerpentinén jönne le valaki; ez max két-három perc különbséget jelent, ha csúcsforgalomban cammog bárki is a forgalomban...
- Elvileg ez a megoldás a sörgyári csomópontot tehermentesíti. Felmerült bárkiben is az egyirányúsítás gondolata? akkor rögtön kétsávossá válna az adott útszakasz...
- Nem vagyok közlekedésmérnök, de: ha északról ráeresztik a körforgalomra a reggeli csúcsot, akkor az nem fogja meg a Kodályról érkező forgalmat? ami reggelente totál szívás.

- Az érintett útszakasz „Pécs közigazgatási területén belül a közúti zajjal terhelt kritikus területek” közé tartozik; egyébként biztos vagyok benne (najú: annyira nem), hogy készült forgalomterv, hatástanulmány... – kerestem ilyesmi anyagot, egyelőre nem találtam.

Végül most a pletykák szerint úgy néz ki, hogy az eon betett a projektnek. A közműkiváltást csak év végére tudja megcsinálni a cég, s most leáll az építkezés. Nagyon úgy tűnik, hogy ezt elfelejtették intézni...

De ez csak pletyka...

(bénabéla)

Pécsi Metahírek

Programajánló: mi/mikor/hol?

- 2018. május 7. 16-17h • Köztünk élő muszlimok – beszélgetés az iszlámról • Pintér Galéria (1055 Budapest, Markó u.3.) • <http://goo.gl/yjssGr/>
- 2018. május 7. 18h- Élőláncot a Parlament köré! • <http://goo.gl/5C8Mhp>
- 2018. május 8. 10h- Nem akarjuk ezt a Parlamentet és kormányt! tüntetés • goo.gl/s9Gj6A
- 2018. május 8. 18h- • 3.0 Mi vagyunk a többség – Tüntetés a demokráciáért • goo.gl/cGCjZH
- 2018. május 9. 11-12h30 • Dr. Rand Waltzman: Álhírek és dezinformáció (angol előadás) • PTE BTK D105 • <http://goo.gl/8L3ZSW>
- 2018. május 9. 18-18h30 • Egymásból építkezünk – Útmutató a tenni akaróknak • Pécs, Citrom u. 12. (Emberség Erejével HQ) • <http://goo.gl/y83au3>
- 2018. május 12., 8-15h • Peas on earth • Szabadkikötő • <http://goo.gl/EXVzZQ>
- 2018. május 12. 10-17h • II. Pécsi Múzeumi Majális, Janus Pannonius Múzeum • goo.gl/c4EszZ
- 2018. május 12. 14h45-17h • Fenn a Tettye, lenn a város – ráérős barangolás • goo.gl/iPABMa
- 2018. május 18. 18h- Polgári buborékok • Balokány liget • <http://goo.gl/6qKsDy>
- 2018. május 25-27. • Open Bidouille Camp – maker találkozó • <https://www.facebook.com/OpenBidouilleCampHu/>
- 2018. június 10. • Tiltakozás a cenzúrázott kultúra ellen, Pécs • helyszín pontosítás alatt

Csoportok, közösségek

- Pécs2030 – Ne beszélj! Beleszólj! • <https://www.facebook.com/groups/pecs2030/>
- Mozdulj Magyar! – fuvarszervezés • <https://www.facebook.com/groups/184751322324484/>
- Buborékok – polgári kör újratöltve • <https://www.facebook.com/buborekok/>

Cikkajánló

- Kúriai végzés mondja ki, hogy Pécsen választási csalás történt április 8-án • goo.gl/ECvTtY
- A Magyar Nemzet újságírói Magyar Hang néven indítanak új hetilapot • goo.gl/kWxtWC

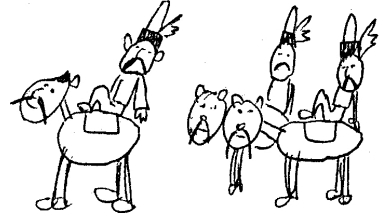
KÉPREGÉNY

írta és rajolta
Keresztesi József

A KIS NYUSZI HAZAFELÉ
BALLAGOTT

EGYSEK CSAK TALÁLKOZTAK A KALANDORÓZÓ
MAGYAROKKAL.

SZERVUSZTOK, MAGYAROK.
● LYAN JÓ NEKTEK, HOGY MINDENT
LÁTTOK A MAGYVILÁGBAN. SAJNOS ÉN TÚL KICSI VAGYOK, NEM LÁTOK KI
INNEN, MAGAS NEKEM A KÁRPA'T-MEDENCE!

Egyet se félj, NYUSZKA, SEGÍTÜNK MINK RAJTAD!

A MAGYAROK EGYMÁS NYAKÁRA HAGTAK, HOGY A NYUSZI
KICSISSON.

MOST MÁR JÓL LÁTSZ,
NYUSZKA?

KUSS. NEM VAGYOK NYUSZKA,
HANEM NYÚL ÚR. ÉS NE
ŐZEG-MÓZOGJATOK FOLYTON!

AZÓTA IS
ÁLLNAK, HA MEG
NEM HALNAK.

Vége van

(Keresztesi József munkája kb. 1988-ból; Varga Bálint tulajdona)